

tænkningen var afgivet, ſaldt der en Underretsdom, ſom gik ud paa ud paa, at Oſtenfeldt ikke havde den Ret, alſaa Klags mod den tidligere Høieſteretsdom, og denne Dom blev ſaa af Oſtenfeldt appelleret til Viborg Landsoverret, og der ſaldt da en Dom, ſom gik lige mod Viborg Overrets tidligere Dom og den tidligere Høieſteretsdom, og ſom ſtafſtædte Underretsdommen, alſaa ſtafſtædte, at Oſtenfeldt ikke har den vintalte Ret. Som det allerede blev bemærket af det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgkreds (Kjær), ſaa have de 3 Gaardmænd ikke hundredlig pekuniær Interesſe i denne Sag, de fiſte kun for deres Fornøielſe, men da de ſaae, hvilke Dimensioner Sagen antog, og hvilken Betydning den havde for Fiſterne, ſaa have de bragt det Offer at føre denne Sag videre og kæmpe for Fiſterne, og det er dette Offer, ſom de vedblivende agte at bringe, ſaa det er jo noget ganſke Andet! Statskaſſen vilde give 300,000 Kroner for at frelſe Fiſterne; Statskaſſen kan have det billigere nu. Gaardmændene kæmpe nu derfor, men ikke for deres egne Interesſer. Det har ikke Noget at betyde i pekuniær Hensende, om de ſaae Ret til at drive lidt Lyſfiſkeri udenfor deres Eiendom. De kæmpe for akturat det Samme, hvorfor Staten nedſatte en Kommiſſion, ſom tilraadede at give 300,000 Kr. til Oſtenfeldt for hans Fiſterrettighed — Alt for at frelſe denne Fiſterbefolkning. Det er alſaa noget ganſke Andet end at træde ind imellem to Parter, ſom procedere mod hinanden om en vis Interesſe. Den Interesſe, ſom de procedere om, ligger for Gaardmændenes Bedkommende ganſke eller i det Mindſte ſaa godt ſom udenfor deres egne Interesſer. Det er de ſamme Interesſer, ſom Statskaſſen har nedſat en Kommiſſion for at varetage, og naar det er Tilfældet, naar Parterne procedere, og Statskaſſen har en ſtor Interesſe deri, er det den naturlige Ting af Verden, at Statskaſſen ſtøtter den Side af Sagen, ſom den har Interesſe i, og ſom har pekuniær Betydning for den; det kan jeg ikke indſe, der er Noget i Veien for. Videre ſkal jeg ikke komme ind paa Detaillerne heraf. Jeg ſkal kun ſige, at jeg, ſom har ført Sagen for Gaardmændene dels ved at aſſistere den Sagsfører, der har ført Sagen for Underretten, og dels ved alene at føre den for Overretten, har ſuldstændig erkjendt det Standpunkt, hvorpaa Gaardmændene ſtaa, og derfor har jeg ogſaa fra min Side bidraget ſaa Meget, jeg kunde, i Fiſternes Interesſe for at ſaae denne Sag frem med ſaa lidt Omkoſning ſom muligt. Nu ſtaa Sagen for Høieſteret. Dersom den bliver tabt ved Høieſteret, koſter det Statskaſſen

300,000 Kr. Nu kan den høitærede Miniſter vel ſige, at fordi en Kommiſſion har indſtillet, at Statskaſſen ſkulde betale de 300,000 Kr. for at afloſe diſſe Rettigheder, behøver Statskaſſen dog ikke at betale dem, det er dog, naar Alt kommer til Alt, kun en Kommiſſions Indſtilling. Men det holder ikke Stit. Jeg ſkal nemlig gjøre opmærkſom paa, at hvis Oſtenfeldt vinder Sagen ved Høieſteret, ſaa kan han ſætte Statskaſſen Kniven paa Struben, ſaa kan han foreſkrive den de Betingelſer, han vil, og ſaa kommer det an paa, om han ogſaa vil nøies med de 300,000 Kr. Man bliver nødt til for at redde diſſe Fiſtere, der i 1886 vare i et Antal af 2,940 Individer, at gaa ind paa hans Forlangende, man ſtaa langt fra der frit. Saaledes er Forholdet i Virkeligheden, der er ikke det allermindſte Overdrevent eller Urigtigt i, hvad jeg ſiger. Naar en Mand ſom Oſtenfeldt ſtaa med en vunden Sag og kan ruinere en Fiſterbefolkning, ſom Statskaſſen maa beſkytte, ligesom den hidtil har villet gjøre det, kan han virkelig ſtille ſine Betingelſer, der er ikke Spørgſmaal om Andet, ſaa er han ikke god at handle med. Jeg veed ikke rigtig, om jeg kan opfatte den høitærede Miniſter ſaaledes, at Gaardmændene kunne vente nogen Hjælp, eller om jeg kan opfatte ham ſaaledes, at de ikke kunne vente nogen Hjælp. Hvis den høitærede Miniſter nu vilde ſige mig ſtrag, at de ikke kunne vente at ſaae nogen Hjælp til at føre deres Sag for, vidſte jeg, hvad jeg vilde gjøre. Jeg vilde ſætte Pris paa at ſaae dette Svær nu i Diebliffet, og det vilde være mig kjært, om han vilde give mig det.

Indenrigsminiſteren (Singerſlev):

Alt det, det ærede Medlem fortalte, har jeg meget vel ſet, og jeg tror ogſaa, at jeg, første Gang jeg talte, antydede, at jeg havde ſet det. Det er en meget betydelig og vigtig Sag, og det er en Selvfølge, at jeg har gjort mig bekendt med alt det, ſom det ærede Medlem har ſkrevet, og ikke blot, hvad han har ſkrevet i den første og anden Betænkning i Mar, men ogſaa det, der foreligger fra 1883 og 1885. Det er alſaa en Selvfølge, at der mangler ſlet ikke Orientering i Spørgſmaalet fra min Side; men mit Syn paa Sagen er et noget andet end det ærede Medlems. Jeg ſiger ikke, at Staten har taget Stilling; jeg ſiger, at der er en Indſtilling til Staten, men jeg erkjender ſelvfølgelig, at der ſtaa ſtore Interesſer paa Spil for en ſtor Befolkning, og at, hvis man kommer til det Reſultat, at der er Tale om Ruin for en hel Befolkning paa et ſtort Omraade, bliver Staten nødt til at blande